

РЕШЕНИЕ

№ 37784

гр. София, 14.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 17.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Биляна Икономова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **6855** по описа за **2025** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на „Виваком България“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] 1784, [улица], чрез адв. С. срещу Решение № 2074/06.06.2025 г. по НАХД № 20251110202780 по описа за 2025 година на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 19 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 005726/21.10.2024 г. на председателя на Комисията за защита на потребителите (КЗП), с което е наложена на дружеството имуществена санкция в размер на 5 000 лв. на основание чл. 210а, във вр. с чл. 68в, във вр. с чл. 68г, ал.1 от Закона за защита на потребителите (ЗЗП), за извършено нарушение по чл. 68г, ал. 4, във вр. с чл. 68е, ал. 2, пр. II, във вр. с чл. 68в от ЗЗП. В касационната жалба са развити съображения за неправилност на решението на СРС, като постановен в нарушение на материалния и процесуален закон, при липса на правни мотиви и необоснованост. Визира допуснати при издаване на НП съществени процесуални нарушения поради неяснота на нарушението, непосочване на неговата дата и място на извършване, което съществено ограничавало правото му на защита. Счита вмененото му нарушение за несъставомерно. Твърди, че въззивният съд не се е произнесъл по всички негови правни аргументи и не е обсъдил всички доказателства. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение на СРС и по същество на спора да отмени НП. В съдебно заседание касаторът редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът се представлява от юрк. М., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира разноси.

Представителят на СГП, прокурор П., намира, че решението на СРС е правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от СРС, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

За да постанови обжалваното решение, от фактическа страна СРС е установил, че в КЗП на 17.10.2023 г. е постъпило писмо от О. на Република България, касаещо подадена до него жалба срещу „Виваком България“ ЕАД с оплакване относно бързото изчерпване на безплатните минути, които се ползват по предплатена услуга с тарифен план FREE2GO. С писмото на О. на Р. България се иска становище от страна на КЗП дали с наложените условия за минимална продължителност на разговор от 180 секунди за посочения план операторът не упражнява нелоялна търговска практика спрямо потребителите по смисъла на ЗЗП. По това писмо КЗП е извършила проверка на „Виваком България“ ЕАД. В хода на същата е изискано с писмо от 17.01.2024 г. писмено становище от оператора, както и да представи документи по случая. На 23.01.2024 г. представител на дружеството е представил в КЗП писмено становище. От проверяващите служители на КЗП е извършена проверка на официалната интернет страница на оператора www.vivacom.bg на 14.03.2024 г., за което е съставен констативен протокол от същата дата. Констатирано е, че по отношение на основната характеристика на предплатена услуга с тарифен план FREE2GO е предоставена следната информация: „Тарифирането е на минута. Минималната продължителност на разговора е 180 секунди“.

На 25.04.2024 г. е съставен от съответното компетентно длъжностно лице, съгласно Заповед № 49 ЧР/05.02.2018 г. на председателя на КЗП В. Н. С., акт за установяване на административно нарушение (АУАН), в присъствието на един свидетел, който е присъствал при установяване на нарушението, за това, че „Виваком България“ ЕАД е използвало нелоялна търговска практика, поради предоставяне на своята официална интернет страница www.vivacom.bg по неясен начин информация относно метода на тарифиране на изходящите повиквания за предлаганата от него предплатена услуга FREE2GO, за което средният потребител не може да придобие представа, че първоначалният 60-секунден интервал от изходящо повикване се таксува като изходящо повикване с продължителност от 180 секунди, което нарушение е квалифицирано като такова по чл.68в, във вр. с чл.68г, ал.4, във вр. с чл.68е, ал.2, пр.ІІ от ЗЗП.

Въз основа на съставения акт е издадено и наказателно постановление № 005726/21.10.2024 г. и е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв. на основание чл. 210а от ЗЗП.

За да постанови решението си, СРС е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя и е приобщил по реда на чл. 283 НПК писмените доказателства, представени с наказателното постановление. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, при съставяне на АУАН и издаване на

НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, доколкото в тях административното нарушение било индивидуализирано в степен, позволяваща на жалбоподателя да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава. Намерил за правилно посочени нарушените материалноправни норми. След обсъждане коя търговска практика е нелоялна, съставът на СРС приел за осъществено и доказано вмененото нарушение на чл. 68в, вр. чл. 68г, ал. 4, вр. чл. 68е, ал. 2 от ЗЗП.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

Вменената за нарушена разпоредба на чл.68в от ЗЗП забранява императивно нелоялните търговски практики. Чрез позоваването на чл. 68г, ал. 4 и чл. 68е, ал.2 от ЗЗП установената при проверката търговска практика е квалифицирана като „заблуждаваща“ - заблуждаваща е и всяка търговска практика, при която чрез премълчаване, имайки предвид елементите по ал. 1, търговецът прикрива съществена информация по смисъла на ал. 1 или я предоставя по неясен, неразбираем или двусмислен начин, или не я предоставя своевременно, или при която търговецът не посочва своята истинска търговска цел, ако тя не се разбира от контекста и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение от средния потребител, което той не би взел без използването на търговската практика. В случая, административнонаказващият орган (АНО) е приел, че търговецът не предоставя съществена информация или не я предоставя своевременно и това има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение от средния потребител, каквото той не би взел без използването на търговската практика.

Противно на твърденията на касатора законът не поставя изискване за изследване и анализ на реалния брой потребители, които са засегнати от тази търговска практика и дали са постъпвали и други подобни оплаквания от потребители на същата услуга. Напълно ирелевантни са доводите му дали се касае за единична жалба, изолиран случай или масова практика. Касаторът не е санкциониран за широко разпространено нарушение по смисъла на чл. 203 от ЗЗП. Напълно достатъчна за установяване на вменената нелоялна, заблуждаваща търговска практика, е подадената една потребителска жалба. В подкрепа на тази теза е легалното определение по пар. 13, т. 23 от ДР на ЗЗП за "търговска практика", което определя като така всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите.

Във връзка с доводите на касатора е необходимо да се отбележи и следното:

Изложените в оспореното решение мотиви са в достатъчен обем и яснота както относно установената фактическа обстановка, така и относно формираните изводи по приложение на материалноправните и процесуалноправните разпоредби на закона. В сочената общодостъпна официална страница на дружеството информацията не е представена по начин, който изяснява за потребителя релевантното в случая обстоятелство – основна характеристика на предплатена услуга по тарифен план FREE2GO, а именно нейното тарифиране. В случай, че избраният подход не осигурява в пълнота правата на потребителя, защитени от специалния закон, дружеството подлежи на санкция, каквато е наложена в случая.

Преценката на „средния потребител“, който е добре информиран и сравнително наблюдателен и предпазлив, не може да се приеме, че е тази, при която потребителят следва да предполага, че доставчикът, с когото сключва договор и който доставчик е търговец със значителен обем на дейността, я упражнява по начин, който да увреди клиента. Не може да се приеме и, че търговец със специфичен предмет на дейност и в посочения обем не е в състояние да приложи необходимите мерки, които да не налагат обстойно, специализирано проучване от страна на клиента доколко е в състояние да се ползва от услугата, за която заплаща. Този обем на

търговската дейност на касатора предполага добросъвестен подход и грижа за клиента, предоставяща му услуги така, както последният очаква. В случай, че това не е възможно, в тежест на доставчика е да разясни на потребителя всички релевантни за договора обстоятелства, в т. ч., при какви условия е възможно ползването на платената услуга.

От изложените съображения следва и, че липсата на яснота относно условията на договора, обективизирана в случая, в действителност е използване на търговска практика, която намалява значително способността на потребителя да вземе информирано решение, което води до вземане на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на тази търговска практика, както е определено същественото изменение на икономическото поведение на потребителите в т.25 от § 13 на Допълнителните разпоредби към ЗЗП.

Що се отнася до соченото от касатора неизясняване в пълнота на данните от КЗП, то следва да се отбележи, че макар КЗП да има задължението служебно да изясни релевантните факти, то и дружеството е разполагало с възможност да представи доказателства за обстоятелството, че разяснило на потребителя тарифирането на предплатена услуга по тарифен план FREE2GO, преди сключване на договора с доставчика й. Такива доказателства не са представени, а не се и сочат. Както беше посочено по-горе, не може да се приеме, че съществуването на официална интернет страница само по себе си означава изпълнение на задълженията на търговеца по ЗЗП. Разпоредбите на последния имат за цел именно да гарантират, че възлагайки определени задължения върху търговеца, с това ще бъде преодоляна възможната асиметрия в договорните отношения.

В заключение следва да се отбележи и, че СРС правилно е приел, че не е налице маловажност по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Касае се за прилагана в общия случай спрямо потребителите практика, което с оглед обема на дейност на дружеството означава многобройни случаи от вида на процесния, засягащи значителен брой лица.

Противно на твърденията в касационната жалба, въззивният съд е обсъдил всички възражения на наказаното лице, при което е формирал правни изводи при правилно приложение на материалния закон.

В заключение, обжалваното решение на СРС правилно на основание чл. 348, ал. 1, т. 1 във вр. ал. 2 от НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл. 218, ал. 2 АПК във вр.чл. 209, т. 1 и т. 2 АПК.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал. 3 АПК следва да бъде уважено искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение в полза на КЗП, което съдът определя на 130 лв., съгласно чл. 63д ал. 4 от ЗАНН вр. с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН Административен съд София – град, I-ви касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2074/06.06.2025 г. по НАХД № 20251110202780 по описа за 2025 година по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 19 състав.

ОСЪЖДА „Виваком България“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за защита на потребителите сумата 130 (сто и тридесет) лева – възнаграждение за юрисконсулт.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.